

Op 15 december 2005 werd de wet houdende administratieve vereenvoudiging II goedgekeurd. Voor fuiforganisatoren en gemeenten zijn met name de wijzigingen inzake de slijterijen van gegiste dranken (ook wel de tapvergunning genoemd) en wijzigingen betreffende de vergunning voor het verstrekken van sterke drank van belang.

Wat betekent dit in mensentaal?

1. Voor het schenken van gegiste dranken op je fuif (de zogenaamde tapvergunning)

Vroeger

Vroeger was het zo dat de organisator van een gelegenheidsslijterij zoals een fuif bij douane en accijnzen een 'aangifte in de openingsbelasting' moest indienen. De organisator:

1. moest zich verplaatsen naar het gemeentebestuur om een moraliteitsattest (formulier 240i) te bekomen alsmede in voorkomend geval een hygiëne-attest;
2. moest zich vervolgens begeven naar het plaatselijk kantoor van de Douane en Accijnzen tezamen met voormeld moraliteitsattest en in voorkomend geval hygiëne-attest teneinde een aangifte in de openingsbelasting (formulier 240B tezamen met formulier 240i) te doen;
2. moest de som van 17 eurocent in speciën betalen in het plaatselijk kantoor van Douane en Accijnzen, zijnde de kostprijs van het aangifteformulier.

Als organisator was je dan ook al gauw een halve dag kwijt voor het vervullen van deze formaliteiten.

Wat verandert er?

De aangifteplicht wanneer een gelegenheidsslijterij wordt georganiseerd op het grondgebied van een gemeente die deel uitmaakt van een Gewest waar de openingsbelasting op nul heeft gezet is afgeschaft. Vroeger moest je je als organisator met een moraliteitsattest (240i) aanmelden bij douane en accijnzen. Met het vervallen van de zogenaamde aangifteplicht, vervalt ook de verplichting om een moraliteitsattest af te leveren bij Douane en Accijnzen. Voor het schenken van gegiste dranken hoef je dus geen vergunning meer aan te vragen bij Douane&Accijnzen.

Aan de opening van een vaste en reizende slijterijen blijven voorwaarden (i.v.m moraliteit en hygiëne) verbonden die de gemeente zal controleren. Voor gelegenheidsslijterijen zoals fuiven zijn er geen expliciete voorwaarden voorzien in de wet. Gemeentelijke overheden kunnen zelf autonoom vaststellen in hoeverre zij de voorwaarden inzake moraliteit zullen nagaan van een organisator van een gelegenheidsslijterij.

Onder de vroegere wetgeving was er een controle van de moraliteit van de organisator van een fuif en werd de moraliteit van de organisator van een mosselbaar niet gecontroleerd aangezien deze laatste geen aangifte in de openingsbelasting moest indienen wegens het feit dat er gegiste dranken werden geschonken bij een maaltijd. Met het oog op een uniforme behandeling wordt het dan ook wenselijk geacht dat bij het organiseren van een fuif, de voorwaarden inzake moraliteit van de organisator niet moeten worden nagegaan en wordt er dan ook geen wettelijke verplichting dienaangaande opgelegd om dit te controleren. Hierdoor zal de administratieve overlast verdwijnen ter gelegenheid van het organiseren van fuiven en andere gelegenheidsevenementen. Gemeenten zijn dus niet verplicht de moraliteit van de organisator van een gelegenheidsslijterij na te gaan, de wetgever koos er opzettelijk voor dit niet vast te leggen.

2. Vergunning voor het verstrekken van sterke drank

Wat verandert er?

De wet van 28 december 1983 betreffende de vergunning voor het verstrekken van sterke drank werd gewijzigd.

Wil je sterke drank schenken, dan hoef je niet langer aan te kloppen bij Douane&Accijnzen. De vergunning voor het schenken van sterke drank wordt voortaan afgegeven door de gemeentelijke overheid. Onder welke vorm, bepaalt de gemeente zelf.

De gemeente gaat na of je als houder van een drankgelegenheid (vaste en reizende) bevindt in één van de gevallen van uitsluiting bepaald bij artikel 11, § 1,2° tot 7° en 9°. Het verkopen, aanbieden of verstrekken van sterke drank kan in deze gevallen slechts geschieden na het afleveren van de vergunning door de gemeentelijke overheid, op basis van de controles van de voorwaarden.

Wat occasionele drankgelegenheden betreft, gaan we ervan uit dat een vergunning niet nodig is voor occasionele drankgelegenheden. Artikel 9 van de wet van 28 december 1983 blijft behouden. Dit artikel stelt onder meer dat het verkopen van sterkedrank voor gebruik ter plaatse in occasionele drankgelegenheden op plaatsen waar openbare manifestaties plaatsvinden zoals sportieve, politieke en culturele manifestaties verboden is, tenzij je speciale machtiging hebt van het college van burgemeester en schepenen. (wet 28 december 1983, B.S. 30 december 1983) Het begrip "speciale machtiging", als bedoeld in art. 9, verschilt van het begrip "vergunning", bedoeld in de artikelen 2 en 3. Met een speciale machtiging geeft de gemeente toelating, een vergunning is formalistischer. Met artikel 9 beschikken de gemeenten over een instrument om in te grijpen wanneer ze dit nodig achten. Artikel 9 geeft de lokale besturen voldoende bevoegdheden zodat een nieuw gemeentelijk vergunningstelsel overbodig is.